

نشست علمی تخصصی هنر ، معماری و شهرسازی عصر پنجشنبه ها

محل برگزاری: سالن اجتماعات مهندسين مشاور هرم پی

زمان: پنجشنبه ۲۹ بهمن ۱۳۹۴

عنوان: صنعتی سازی اجزای ساختمانی (تولید انبوه)

سخنرانان و اعضای پنل: آقای دکتر سیروس باور، خانم مهندس مهشید فدایی

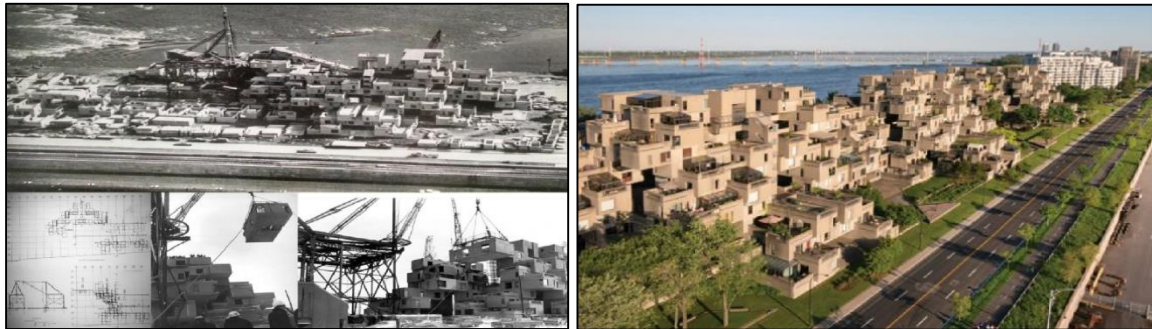

چکیده‌ای از سخنرانی‌ها به شرح زیر می‌باشد.

سخنران اول آقای دکتر سیروس باور، آقای دکتر سیروس باور ابتدا مسئله زمان را مطرح کردند زیرا به عقیده وی آنچه که در صنعتی سازی مهم است، زمان است. سپس صحبت از متریا ل کردند که بعضی از متریا ل‌ها مثل آجر بسیار زمان بر هستند و برای مجتمع‌های بزرگ نامناسب هستند. با اینکه حس بیشتری به انسان القا می‌کنند تا مصالح پیش ساخته ولی وقتی امروزه صحبت از مجتمع مسکونی و یا اداری می‌کنیم نمی‌توانیم از آن متریا ل استفاده کنیم، بلکه باید معماری را به سوی صنعتی سازی پیش ببریم که یکی از فاکتورهای اصلی و اساسی آن، پیش ساختگی است و احتیاج به تخصص هم دارد. معمولاً در دولت‌ها در این منظور، ابتکار عمل وجود ندارد و آنها سعی می‌کنند همان روال معمول را ادامه دهند (برای اینکه پا برجا بمانند)، بنابراین خلاقیت‌ها و ابتکار عمل به دست بخش خصوصی می‌افتد. معمارها باید با تخصص خود بتوانند با قطعات پیش ساخته فضایی را بسازند که احساس در آن باشد. فضا اصولاً، بعد و ابعاد و اندازه ندارد ولی به محض اینکه ساختمانی در آن به وجود می‌آید، فضا صاحب بعد و ابعاد و اندازه می‌شود و همین‌ها، هویتی را برای فضا به وجود می‌آورد.

البته پیش ساختگی، یک عضوی از صنعتی سازی ساختمان است «صنعتی سازی یعنی سرعت و سرعت یعنی کم شدن زمان»

سخنران دوم خانم مهندس مهشید فدایی، خانم مهندس مهشید فدایی راجع به روش‌شناسی طراحی صحبت کردند. وقتی تصمیم به صنعتی کردن ساختمان می‌گیرید، باید از قبل یک بستری شکل بگیرید تا صنعتی‌سازی ساختمان اتفاق بیفتد. ما تا الان یک روش طراحی داشتیم که مطلق و یکسان نیست و می‌تواند در دهه‌های مختلف، متفاوت باشد. امروزه ما نیاز به یک روش طراحی داریم که بتوانیم یک ساختمان را صنعتی کنیم. چون اگر ما نتوانیم در راستای صنعتی‌سازی رفتار کنیم، نمی‌توانیم یک ساختمان را تولید کارخانه‌ای کنیم.

در دهه هفتاد یک تغییر روش طراحی اتفاق افتاد که الزام زمانه بود. یک معنای مطلق داریم. ما مطلقاً می‌خواهیم به یک نقطه‌ای برسیم. یک بحث ساختمان جدیدی که اتفاق می‌افتد، گفتن پویایی معناست. وقتی معنا پویا شد، در مناسبت‌های اجتماعی، بحث دموکراسی پیش می‌آید. وقتی دموکراسی پیش می‌آید، ارزش‌های اجتماعی تغییر می‌کند و مردم حقوق اجتماعی و فردی پیدا می‌کنند. بنابراین دولت موظف شد که نه تنها به انسان و حقوق او احترام بگذارند بلکه به طبیعت هم احترام بگذارند. در همین راستا بستر برای تکنولوژی باز شد، یعنی با استفاده از تکنولوژی، پایداری و حفظ منابع طبیعی مطرح شد. وقتی معماری صنعتی یا صنعتی کردن به میان می‌آید به دنبال آن بحث طراحی صنعتی می‌آید، طراحی شهری، طراحی زیرساخت‌های شهری... و فقط به این معنی نیست که تمام اجزای یک ساختمان را صنعتی کنیم. انسان مدرن به طبقات متفاوتی تقسیم می‌شود و ما به یک گروه‌بندی اجتماعی نیازمندیم که طبقات اجتماعی را مشخص می‌کند. اولین نکته طراحی برای صنعتی‌سازی، طراحی الگوی مشخص برای کارخانه به جهت تکثیر آن به صورت مداوم است. (طراحی یک الگو که قابلیت توزیع داشته باشد)

وی به نتایج صنعتی سازی اشاره کرد: به دلیل پیشرفت‌های تکنولوژیک و سرعت در بخش پیش‌ساختگی، تغییر مقیاس، برقراری تعادل بین ویلا و آپارتمان، معرفی تکنیک‌های جدید اجرایی در این سیستم، بحث حفظ محیط‌زیست که خیلی مهم است، اتفاق می‌افتد. صنعت ساختمان بیشترین تولید نخاله در جهان را دارد، که بسیار به محیط‌زیست ضرر می‌زند. بدین منظور یک الگویی در نظر گرفتند که اول در استرالیا اجرا می‌شود که شما را به ساختن ساختمان‌هایی که قابلیت جابجایی، جدا شدن تمامی اجزا، را دارد، موظف می‌کند. در این نوع ساختمان‌ها باید نگرش چرخشی داشته باشیم به این معنی که ساختمان باید بازیافت شود یا جای دیگر از آن استفاده شود. در ابتدا برنامه‌ریزان شهری، جامعه‌شناسان و اقتصاددانان این کار را انجام می‌دهند و بعد از آن معماران را موظف می‌کنند که در این قالب در استرالیا رفتار کنند. به این صورت که آنها موظف هستند از مصالح بومی و سبک، اتصالات غیر سلب استفاده کنند. هر چقدر تنوع مصالح و تنوع استفاده از اجزا پایین بیاید، تولید انبوه (تولید در مقیاس بزرگ) راحت‌تر و هزینه آن پایین‌تر است.

